

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2MCdo/13/2013
Identifikačné číslo spisu:	1105245131
Dátum vydania rozhodnutia:	16.12.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Viera Petříková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:1105245131.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Petříkovej a sudcov JUDr. Martina Vladíka a JUDr. Jozefa Kolcuna, v právnej veci žalobkyne KB servis automobilov s.r.o., s o sídlom v Banskej Bystrici, Zvolenská cesta č. 171, zastúpenej JUDr. Elenou Ľalíkovou, advokátkou v Bratislave, Podbrezovská č. 34, proti žalovanej Slovenskej republike - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, s o sídlom v Bratislave, Župné námestie č. 13, o náhradu škody, vedenej na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 17 C 29/2006, o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica zo 4. augusta 2009 č. k. 17 C 29/2006-151 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici z 28. augusta 2012, sp. zn. 16 Co 43/2012, takto

rozhodol:

Mimoriadne dovolanie z a m i e t a .

Žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania v sume 632,76 € k rukám JUDr. Eleny Ľalíkovej do troch dní.

Odôvodnenie

Okresný súd Banská Bystrica rozsudkom z 12. februára 2008 č. k. 17 C 29/2006-88 žalobu žalobkyne o náhradu škody voči štátu podľa zákona č. 58/1969 Zb. zamietol s odôvodnením, že nárok na náhradu škody môže byť voči štátu úspešne uplatnený až vtedy, keď žiadateľ nemôže účinne dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky voči tomu, kto tento prospech získal a je povinný mu ho vydať, pričom žalobkyňa v danom prípade hodnoverným spôsobom nepreukázala, že vynaložila maximálne úsilie na uspokojenie svojej pohľadávky od spoločnosti VENT s.r.o. so sídlom v Bratislave.

Na odvolanie žalobkyne Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením z 15. mája 2008 sp. zn. 16 Co 111/2008 rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie s odôvodnením, že základ nároku žalobkyne je daný a úlohou okresného súdu je doplniť dokazovanie na zistenie výšky náhrady škody vychádzajúc z návrhu žalobkyne, ktorá žalovala 1 150 000 Sk s príslušenstvom.

Okresný súd Banská Bystrica v rozsudku zo 4. augusta 2009 č. k. 17 C 29/2006-151 (druhý v poradí) zaviazal žalovanú zaplatiť žalobkyni 48 390 € spolu s 10,5 % úrokmi z omeškania ročne zo sumy 38 173 € od 1. marca 2006 až do zaplatenia v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku a zároveň uložil žalovanej povinnosť nahradiť žalobkyni trovy právneho zastúpenia vo výške 5 777,95 € do 3 dní od právoplatnosti

rozsudku. Uviedol, že žalobkyňa preukázala splnenie všetkých zákonných predpokladov svojho nároku na náhradu škody, ktorá predstavuje reálnu (majetkovú) hodnotu pohľadávky, priznanú žalobkyni právoplatným a vykonateľným rozhodnutím Okresného súdu Bratislava IV zo 4. apríla 2007 sp. zn. 10 Cb 23/2006 a pozostáva z priznanej istiny vo výške 28 942,58 € (871 924,20 Sk), z trov právneho zastúpenia, ktorých náhrada bola žalobkyni v tomto konaní priznaná vo výške 4 309,10 € (129 843 Sk), z trov exekúcie vo výške 7 691,10 € (231 729,80 Sk) a to exekučného konania sp. zn. EX 458/2003 vo veci oprávnenej VENT s.r.o. proti žalobkyni ako povinnej a táto suma bola žalobkyni zexekúovaná v prospech oprávnenej, zo sumy 277,04 € (8 346 Sk) ako úhrada trov exekútorovi JUDr. Jozefovi Martišíkovi v neúspešnom exekučnom konaní sp. zn. EX 870/2007, ktoré súdny exekútor žalobkyni vyúčtoval, zo sumy 3 512,78 € (105 826 Sk) ako náhrada trov odvolacieho a dovolacieho konania priznaných rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici z 15. apríla 2005 sp. zn. 43 Cob 101/2004 a zo sumy 2 117,74 € (63 802 Sk) ako náhrada trov konania priznaných žalobkyni právoplatným a vykonateľným rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica z 29. mája 2002 sp. zn. 61 Cb 139/1998. V jednotlivých konaniach žalobkyňa uhradila súdny poplatok a právnej zástupkyňi trovy právneho zastúpenia, ktoré sa nepodarilo žalobkyni od spoločnosti VENT s.r.o. vymôcť. Okresný súd uzavrel, že nebyť právoplatného a vykonateľného rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 28. mája 2003 sp. zn. 41 Cob 290/2002, na základe ktorého bola žalobkyni zexekúovaná suma vo výške 38 173 €, a ktoré bolo následne v dovolacom konaní ako nezákonné rozhodnutie zrušené, nebolo by došlo ani ku konaniam sp. zn. EX 458/2003, 10 Cb 23/2006, 43 Cob 101/2004 a EX 870/2007, priamo súvisiacim so zrušeným rozhodnutím.

Na odvolanie žalovanej Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom z 12. novembra 2009 sp. zn. 16 Co 332/2009 (druhý v poradí) zmenil rozsudok okresného súdu tak, že uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni 9 263,63 € (279 075,80 Sk) do 3 dní, vo zvyšku návrh zamietol a rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania. V odôvodnení poukázal na ustanovenie § 1 ods. 1, § 2 ods. 2 a § 18 ods. 2 zákona č. 58/1969 Zb., podľa ktorých štát zodpovedá za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, ktoré súd vydal v občianskom súdnom konaní. V konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 10 Cb 23/2006 súd uložil spoločnosti VENT s.r.o., Bratislava ako žalovanej zaplatiť spoločnosti AUTO-TRADING s.r.o., Banská Bystrica ako žalobkyni sumu 871 924,20 Sk s príslušenstvom titulom vydania bezdôvodného obohatenia. Krajský súd považoval za nesprávny názor okresného súdu, že ak nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia nebol vymožený pre insolventnosť obohatenej osoby (povinnej), oprávnený má nárok v tomto rozsahu na náhradu škody voči štátu. V takomto prípade ešte žiadateľovi nevznikla škoda v súvislosti so zrušeným nezákonným rozhodnutím, pretože pri judikovanom vydaní bezdôvodného obohatenia v 10-ročnej lehote podľa § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka, by u žiadateľa k nemajetkovej ujme nedošlo. Krajský súd poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 199/2005, podľa ktorého nie je v rozpore s ustanoveniami zákona č. 58/1969 Zb., ani s ustanoveniami Občianskeho zákonníka, ak nie sú pri predbežnom prejednaní nárokov na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím uspokojované príslušným ústredným orgánom tie nároky, u ktorých je pri tomto prejednávaní zrejmé, že žalobcovi svedčia súvisiace pohľadávky, ktoré môžu po práve uplatniť voči inému subjektu, zodpovednému z dôvodu získania neoprávneného majetkového prospechu, a nie zo zodpovednosti za škodu. Žalobkyni teda ešte nevznikla škoda vo výške 871 924,20 Sk, v súvislosti so zrušeným nezákonným rozhodnutím, pretože v prípade vymoženia nároku z titulu bezdôvodného obohatenia, by u žalobkyne k majetkovej ujme nedošlo. Vo veci nebol preto daný zákonný predpoklad zodpovednosti štátu podľa zákona č. 58/1969 Zb., a to existencia skutočnej škody. Krajský súd uzavrel, že žalobkyňa žaluje nielen sumu exekútorom zexekúovanú, ale aj sumu 871 924,20 Sk, o ktorej rozhodol Okresný súd Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Cb 23/2006; tento rozsudok sa stal vykonateľným 2. júna 2007 a od 3. júna 2007 začala plynúť 10-ročná lehota na vymoženie dlžnej sumy voči obohatenej spoločnosti z nezákonného rozsudku. Až do uplynutia uvedenej 10 ročnej premlčacej lehoty (t. j. do 3. júna 2017) nie je žalovaná Slovenská republika povinná nahradiť žalobkyni žalovanú sumu, okrem oprávnenej sumy 9 263,63 €.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na dovolanie žalobkyne uznesením z 21. decembra 2010, sp. zn. 2 Cdo 48/2010, rozsudok odvolacieho súdu v napadnutej časti zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie s vysloveným právnym názorom, že pri riešení tzv. súbehu nárokov na vydanie bezdôvodného obohatenia a na náhradu škody treba vychádzať zo zásady, ktorú akceptuje súdna prax i právna teória, a to že

vzhľadom na subsidiárnu povahu nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, má prednosť uspokojenie nároku z titulu náhrady škody, a len v prípade, ak nie sú splnené podmienky pre dosiahnutie rovnakého uspokojenia z titulu náhrady škody, možno uplatniť nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia (R 1/1979, s. 79/80, R 25/1986, s. 299, Zbierka súdnych rozhodnutí a stanovísk, ako aj V. Plecítý : Aktuálne otázky zodpovednosti za neoprávnený majetkový prospech, Právnik č. 3/1984, s. 258, J. Váněk : Ešte k niektorým otázkam vzťahu náhrady škody a neoprávneného majetkového prospechu, Soc. zákonnosť č. 8/1987 a naostatok J. Fiala - M. Kindl a kol. : Občanské právo hmotné, A. Čeněk, Plzeň, 2007, s. 654 a pod.).

K otázke splatnosti nároku na náhradu škody vzniknutej z nezákonného rozhodnutia dodal, že štát sa dostane do omeškania najneskôr uplynutím 6-mesačnej lehoty, stanovenej na mimosúdne uspokojenie takto uplatneného nároku podľa § 10 zákona č. 58/1969 Zb.

Krajský súd v Banskej Bystrici ďalším v poradí tretím rozhodnutím zo 17. marca 2011 sp. zn. 16 Co 43/2011, akceptoval zo zrušujúceho rozhodnutia najvyššieho súdu len právny názor ohľadne splatnosti nároku na náhradu škody; ohľadne konkurencie nárokov z titulu bezdôvodného obohatenia a náhrady škody zotrval na pôvodnom názore, že „nárok na náhradu škody môže byť voči štátu úspešne uplatnený len vtedy, ak nemôže poškodený úspešne dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky voči dlžníkovi, ktorý mu je povinný plniť (viď Soubor civilních rozhodnutí NS pod C 3031)“, preto žalobu v tejto časti opäť zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na dovolanie žalobkyne proti zamietajúcemu výroku rozsudku krajského súdu, uznesením z 21. decembra 2011, sp. zn. 2 Cdo 155/2011, zrušil rozsudok odvolacieho súdu v napadnutej časti a v súvisiacom výroku o náhrade trov konania a vec mu v tomto rozsahu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, a to s odôvodnením, že nerešpektoval bezpodmienečnú kasačnú záväznosť dovolacieho rozsudku podľa ustanovenia § 243d ods. 1 O.s.p. Pre riešenie konkurencie nárokov vzniknutých z titulu bezdôvodného obohatenia a z titulu náhrady škody v rozsahu obohatenia z nezákonného súdneho rozhodnutia, zopakoval svoj predchádzajúci právny názor, že prioritu má vždy nárok z náhrady škody, ak táto nebola do jej uplatnenia a vyhlásenia rozsudku uhradená tým subjektom, ktorý sa na úkor poškodeného obohatil, čo potvrdzovala aj komentárová literatúra (Fekete, I. : Obč. zákonník, Veľký komentár, I. diel, Bratislava, 2011, s. 1215-1215).

Krajský súd ostatným rozsudkom z 28. augusta 2012, sp. zn. 16 Co 43/2012, rozhodol tak, že „rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku, ktorým bola uložená žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi aj sumu 39 126,37 € s 10,5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 28 909,37 € od 1.3.2006 do zaplatenia a vo výroku o povinnosti nahradiť trovy konania vo výške 5 777,95 € potvrdil a žalovanej uložil povinnosť nahradiť žalobkyni trovy konania vo výške 1 216,50 € do 3 dní na účet jej právnej zástupkyne“. Odvolací súd konštatoval, že rozsah možného prieskumu rozsudku okresného súdu bol v zmysle § 212 ods. 1 O.s.p. závislý len na vôli odvolateľky a keď táto namietala iba pasívnu legitímáciu z dôvodu, že pôvodná exekúcia oprávnenej spoločnosti VENT s.r.o. bola vykonaná na podklade v tom čase právoplatného a vykonateľného súdneho rozhodnutia, ktoré síce bolo neskôr zrušené, ale na základe nezákonného rozhodnutia sa bezdôvodne obohatila táto spoločnosť, preto len ona zodpovedá za jeho vydanie; keď k jeho čiastkovým zložkám nároku z titulu náhrady škody zostala žalovaná nečinná, vzhľadom na záväznosť rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré vyriešilo otázku riešenia kolízie nárokov na náhradu škody a bezdôvodné obohatenie tak, ako to právne posúdil aj prvostupňový súd, musel jeho rozhodnutie v tejto časti potvrdiť.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal generálny prokurátor mimoriadne dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z ustanovenia § 243e ods. 1 v spojení s § 243f ods. 1 písm.a/ a c/ O.s.p. z dôvodu, že v konaní došlo k vade podľa § 237 písm.f/ O.s.p. a zároveň aj k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci. Podľa jeho názoru v o vzťahu k náhrade škody nemôžu mať ustanovenia o bezdôvodnom obohatení subsidiárny charakter (ani nikdy nemali), nakoľko ide o špecifický právny inštitút so špeciálnou právnou úpravou a v žiadnom smere nie je účelom a zmyslom tejto právnej úpravy byť len podporným titulom ochrany majetkovej sféry osoby. Iný výklad súbehu oboch nárokov by bol v rozpore s požiadavkou materiálnej ochrany práv účastníka konania, čo má spravidla za následok porušenie ústavných princípov práva na spravodlivý proces. Pre úplnosť zdôraznil, že súdy priznali žalobkyni nárok z rovnakého skutku duplicitne, a to tak voči spoločnosti VENT, s.r.o., ako aj voči žalovanej, od ktorých ich môže aj dvakrát vymôcť od dvoch rôznych subjektov. Na tom nič nezmení ani faktická nevymáhateľnosť nároku z titulu bezdôvodného obohatenia, ale len premlčanie judikovaného

nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia voči spoločnosti VENT, s.r.o. Za nesprávny tiež považoval záver súdov o existencii príčinnej súvislosti medzi vynaložením nákladov v konaniach vedených voči spoločnosti VENT, s.r.o. a nezákonným rozhodnutím len preto, že v tomto smere súdy vôbec nezisťovali skutkový stav vecí a v tomto smere svoje rozhodnutia náležite neodôvodnili z hľadiska obrany žalovanej, v dôsledku čoho porušili jej právo na spravodlivé súdne konanie. Pre nedostatok dôvodov zostal rozsudok krajského súdu nepreskúmateľný, lebo zo samotného výroku nie je zistiteľné, ktorý rozsudok „potvrďoval“. Generálny prokurátor navrhol, aby najvyšší súd napadnuté rozsudky okresného súdu a krajského súdu zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

Žalobkyňa vo svojom vyjadrení k mimoriadnemu dovolaniu uviedla, že napadnutý rozsudok, tak ako aj rozsudok okresného súdu, považuje za správny. Domnieva sa, že zo strany generálneho prokurátora nejde o skutočné odškodnenie toho, komu bola spôsobená majetková ujma nezákonným rozhodnutím súdu, ale o oddaľovanie jej reštitúcie voluntaristickým chápaním tohto inštitútu. Vytýkala mu aj povrchnosť pri jej označovaní v mimoriadnom dovolaní a mala za to, že nie sú splnené podmienky pre začatie dovolacieho konania. Žalobkyňa navrhla, aby najvyšší súd buď dovolanie zamietol pre neopodstatnenosť alebo odmietol pre neprípustnosť a priznal jej na trovách dovolacieho konania sumu 632,76 € k rukám právnej zástupkyne.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací, preskúmal mimoriadne dovolanie podľa ustanovenia § 242 ods. 1 v spojení s § 243i ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že dovolanie generálneho prokurátora nie je v časti prípustné a v časti dôvodné, preto ho podľa § 243b ods. 1 v spojení s § 243i ods. 2 O.s.p. zamietol, a to z nasledovných dôvodov.

Judikatúra ústavného súdu zastáva stabilne názor, ktorý najvyšší súd akceptuje, že mimoriadne dovolanie predstavuje výnimku z pravidla stability súdneho rozhodnutia vyjadreného jeho právoplatnosťou. Podstatou tejto výnimky je účel mimoriadneho opravného prostriedku, ktorým je jeho výnimočné použitie s cieľom presadiť vecnú správnosť a spravodlivosť súdneho rozhodnutia v odôvodnených prípadoch. Uvedený účel môže mimoriadne dovolanie splniť iba v prípade, ak sú splnené kritériá akceptovateľnosti jeho právnej úpravy; jedným z týchto kritérií je povinnosť vyčerpať iné dostupné právne prostriedky nápravy pochybení vytýkaných v mimoriadnom dovolaní. Rešpektovanie týchto kritérií je nevyhnutné z hľadiska princípov právneho štátu (čl. 1 ods. 1 ústavy), ako aj z hľadiska práva na súdnu ochranu (čl. 46 ústavy) a práva na spravodlivý proces v súlade s hodnotami zaručenými čl. 6 ods. 1 Dohovoru (m. m. PL. ÚS 57/99, II. ÚS 185/09, II. ÚS 280/2010, III. ÚS 307/2012).

Z obsahu mimoriadneho dovolania najvyšší súd zistil, že generálny prokurátor napadol rozsudok krajského súdu týmto mimoriadnym opravným prostriedkom z dôvodov uvedených v § 243f ods. 1 písm.a/, c/ - odňatie možnosti konať pred súdom podľa § 237 písm.f/ O.s.p. a že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Už prima facie je zrejmé, že žalovaný štát mohol rozsudok krajského súdu dôvodne napadnúť dovolaním z dôvodov uvedených v § 237 O.s.p., teda aj z generálnym prokurátorom namietanej vady konania podľa § 237 písm.f/ O.s.p., a teda že nápravu porušenia svojich práv mohol a mal dosiahnuť aj sám. Ak tak neurobil, mimoriadne dovolanie ohľadne tejto námietky nie je prípustné, a to z dôvodu absencie zákonnej podmienky upravenej v ustanovení § 243e ods. 1 O.s.p. Odhliadnuc od uvedeného k prípadným vadám konania prihliada dovolací súd z úradnej povinnosti podľa § 242 ods. 1 O.s.p.; tieto však nezistil.

Pokiaľ išlo o námietku nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom, najvyšší súd musí uviesť, že v našej platnej právnej úprave je odvolanie vybudované na zásadách preskúmavacieho opravného systému vo forme neúplnej apelácie. Neúplná apelácia je systém, ktorý kladie na účastníkov konania zvýšené nároky, lebo títo sú povinní skutočnosť a dôkazy, na ktorých stavajú obranu proti nepriaznivému rozsudku okresného súdu, veľmi dobre pripraviť, a to pod sankciou straty úspechu v spore. Postup žalovanej v odvolacom konaní bol však len všeobecný a formálny, preto dôvodne niesla následky svojej povrchnej procesnej a hmotnoprávnej činnosti tak, ako to správne definoval vo svojom rozhodnutí odvolací súd. Aj v tomto prípade platí subsidiarita hmotnoprávneho prieskumu prieskumu procesnoprávnemu, ako predpoklad pre podanie úspešného dovolania (aj mimoriadneho).

Povinnosť na vydanie bezdôvodného obohatenia je rovnako ako povinnosť na náhradu škody zodpovednostnou (sekundárnou) povinnosťou. Porušenie primárnej právnej povinnosti, ku ktorej sa bezdôvodné obohatenie ako zaväzovací dôvod upína, je povinnosť vydať majetkový prospech oprávnenej osobe. Toto porušenie spočíva v omisívnom konaní zaviazaného, ktorému objektívne

nesvedčí titul na privlastnenie si určitej majetkovej hodnoty. Obohatenie nadobudol plnením od žalobkyne na základe právoplatného a vykonateľného rozsudku, ktorý neskôr bol ako nezákonný zrušený.

Primárna právna povinnosť, ku ktorej sa povinnosť na náhradu škody ako zaväzovací dôvod upína, je povinnosť nezasahovať do majetkových práv iného protiprávnym konaním. Porušenie tejto povinnosti spočíva spravidla v komisiivnom konaní zaviazaného, v tomto prípade vydaním nezákonného súdneho rozhodnutia.

Konkludujúc z uvedeného celkom jasne vyplýva záver, že bezdôvodné obohatenie je pri obdobných skutkových súvislostiach vo vzťahu ku škode v pomere subsidiarity tak, ako to najvyšší súd uviedol v predchádzajúcich dvoch kasačných rozhodnutiach, ktoré sa opierali o dostatok argumentov vyplývajúcich z česko-slovenskej jurisprudencie a publikovanej judikatúry, na ktoré aj teraz odkazuje a na nich nič nemení; ak žalovanej osobe možno pričítať zodpovednosť za protiprávne konanie (vydanie nezákonného rozhodnutia) ide o náhradu škody.

Z kasačnej účinnosti svojich rozhodnutí vyplýva záver, že takéto rozhodnutie bolo záväzné nielen pre krajský súd, ale aj všetky orgány a účastníkov konania a zakladá neopominuteľnú procesnú prekážku rei iudicatae, ktorá bráni akémukoľvek ďalšiemu meritórnemu prieskumu či prehodnoteniu veci aj pre najvyšší súd, okrem prípadu uvedeného v § 22 zák. č. 757/2004 Z.z. V konaní nasledujúcom po kasačnom rozhodnutí už preto nebol priestor ani pre generálneho prokurátora v zmysle § 243f ods. 2 písm.c/ O.s.p. pre úvahy, či bol vyslovený právny názor najvyššieho súdu správny, fundovaný či úplný práve preto, aby sa zabezpečila predvídateľnosť súdneho rozhodnutia a právna istota ako imanentný prvok práva účastníkov na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy.

Aj pri použití argumentu a contrario bolo možné, pri nevyhnutnosti prisúdeného bezdôvodného obohatenia súdnym exekútorom, konštatovať, že nárok z titulu náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, bol opodstatnený.

Nezákonné súdne rozhodnutie a uplatňovaná škoda žalobkyňou, sú vo vzájomnom pomere príčiny a následkov na majetku žalobkyne, preto odvolací súd správne rozhodol, že aj táto otázka bola správne vyriešená okresným súdom, pretože nemusí ísť o jedinou príčinu, ale stačí ak pôjde iba o jednu z príčin, ktorá sa podieľala na nepriaznivom majetkovom následku, o odškodnenie ktorého ide, avšak musí ísť o príčinu podstatnú. K tejto situácii možno iba dodať, že nebyť nezákonného rozsudku vydaného orgánom súdnej moci (súdom), spor by nevznikol. Tento rieši dôsledky nezákonného rozsudku, ktoré sa prejavili v majetkovej sfére žalobkyne a jej následnej reštitúcii.

Najvyšší súd uzatvára, že krajský súd posudzoval napadnuté rozhodnutia v príčinnej súvislosti so vznikom škody u žalobkyne, preto aj najvyšší súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu je vecne správne a dovolanie generálneho prokurátora zamietol.

Dovolací súd priznal úspešnému účastníkovi náhradu trov konania v sume 632,76 €, ako odmenu právnej zástupkyňi za podanie písomného vyjadrenia k mimoriadnemu dovolaniu (§ 243b ods. 5, § 142 ods. 1 a § 149 O.s.p. a § 10 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.